Myrtle Widmark vid minnesstenen över spelmannen August Widmark.

dage[illegible]s kåseri

I Widmarks spår

I en lång kö rundar bil efter bil det gamla kyrkstallet, som i flydda tider byggdes för herrgårdens hästar, och söker sig fram längs kyrkogårdsmuren för att hitta en parkeringsplats.

Inga hästar gnäggar längre intill kyrkan. Men i stället hörs fioler från församlingshemmet där några folkspelmän prövar gamla kända låtar, så nära den fina minnesstenen över ortens mest kända spelman, August Widmark.

I kyrkan sitter redan en förväntansfull församling första söndagen efter Trefaldighet och man väntar inte förgäves. Snart kommer alla spelmännen i procession med korset framför sig. Sedan följer flaggorna medan ordföranden i Sörmlands spelmansförbund, Sören Olsson, glatt dirigerar ”Skänklåt från Husby Oppunda” med sin stråke. Musiken klingar skönt under de ljusa valven där björkarna i koret talar om sommar.

Dagens text behandlar Dopets gåva. Fader Lars välklingande stämma förmedlar innebörden i dagens evangelium och de väl valda psalmerna berikar gudstjänsten.

Under nattvarden ger Spelmanslaget under Britt Svanströms ledning en särskild stämning med den välkända och omtyckta ”Visa från Tystberga”.

De många färgrika folkdräkterna, där fullt naturligt den egna Vingåkersdräkten dominerade, gav en högtidlig prägel åt denna försommargudstjänst trots att dagen var lite kylig med spridda regnstänk. Men spelmän skräms ej av kyla och regn, just denna tid när Widmarksstämman går av stapeln är ofta junivädret lite osäkert.

Högmässan avslutas med att Spelmanslaget spelar ”Sköldinge skänklåt” som postludium och sen lämnar vi alla kyrkorummet till ”Lästringe gånglåt”.

Utanför kyrkan känns vinden kylig och enstaka regnstänk faller över spelmanslagets granna dräkter där de tågar före oss på gången mot grindarna. Där står som vanligt Fader Lars och välkomnar oss in i församlingshemmet. Här har kyrkliga syföreningens damer brett smörgåsar åt oss alla sedan tidiga morgontimmar. Hela 500 st har de färdiga så här behöver ingen gå hungrig från borden.

Och tacksamma kyrkobesökare behöver inte trugas. Bord efter bord blir fullsatta under gemytlig stämning.

Under tiden samlas en del av Spelmanslaget i det bortersta hörnet, stämmer fiolerna och snart är musiken i gång.

Runt borden är trivseln stor. Här träffas gamla skolkamrater som inte varit i samspråk på många år. Åren och tiderna växlar men barndomstidens skolgång står klar i minnet. Gamla oförrätter av en oförstående lärarinna har inte bleknat genom åren. Örfilar utdelade på löpande band till de som kommer en stund försent till morgonens första lektion är inte bortglömda. Att den lilla skaran genom att hjälpa en skolkamrat upp ur en djup snödriva blivit försenade fick de aldrig förklara. Hur svårt att glömma en svidande örfil för den hjälp man gav kamraten.

Men även de ljusa minnena kommer till tals. Och glädjen över att vara med här i dag. Att se kyrkoherdeparet mjukt och stilla dansa vals mellan borden medan den sista kaffekoppen dricks ur.

En fin avslutning är kyrkovisningen efteråt. Fader Lars berättar och visar runt. De olika kyrkoskruderna får sin förklaring och när någon frågar vad som döljer sig under luckan i golvet inne i sakristian så blir även den frågan besvarad.

När vi åker hem står olika grupper av Spelmanslaget fortfarande kvar och låter tonerna tala. Fågelsången stämmer in. En festlig dag, en dag som länge skall leva i minnet.

S.L.